

2019. május 12. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – Ismeret, szeretet, követés

Nem lehet valakit szeretni, akit nem ismerek, és nem lehet megismerni valakit, akit nem szeretek – vallja a hippói Ágoston. Ez a gondolat ott rejtőzik a Jézushoz kapcsolódó mondatban: „ő ismer minket”, és folytatás is ebből érthető: azért hallgat rá a nyáj, mert ismeri, szereti. Nem véletlenül hangsúlyozza Jézus, hogy aki hozzá tartozik, az hallgat a szavára. Semmi sem vonzza az embert, csak amit és akit ismer.

Az, hogy Jézus vagy Isten ismer minket, nem új, ez közhelynek is vehető, de hogy annyira ismeri őt az ember, hogy hallgat a szavára, ez új. Legalábbis abban az értelemben, hogy olyan minőségi ismeretet feltételez, mint ami a tanítványok esetében megvolt. Ki az, aki egy ismeretlen ember felkérésére: „Kövess engem!”, ott hagy csapat-papot, és elmegy vele? Nem a Nobel-díj kiosztására, hanem egy meglehetősen különc próféta követésére, akinek se apja, se anyja, akinek nincs hol lehajtani a fejét.

Mi az, ami kimozdította őket a megszokott életükből? Valami olyan mélységű ismeret, amely nem sokallotta elhagyni apát, anyát, gyermeket! Valami olyasmi, amiben megtalálták azt az Istent, akit a jeruzsálemi templomban, meg a zsinagógákban hiába kerestek. Érezték, hogy olyan ember áll előttük, akinek nyitott az élete és félreérthetetlen a beszéde, mert arról beszél, amit látott és hallott.

A bárány-hasonlat veszélyes terület. Számtalan félreértésre és visszaélésre ad alkalmat, pedig már-már valami ösképnek is tekinthető, hiszen a Biblia korában majd minden második ember valamilyen módon a bárányokhoz, a nyájhoz kötődött. Nem véletlen, hogy az Ószövetség nagyon sokszor emlegeti a pásztor és a bárányok között fennálló, már-már családi viszonyt. Az egyik legszebb zsoltár is ugyanerről szól: „Az Úr az én pásztorom, nincs semmiben hiányom, mert zöldellő legelőkön ad nekem helyet, csöndes vizekhez vezet engem.”

Már-már el is zsibbadunk ebben az idillikus hangulatban, a valóság azonban sokkal mélyebb. Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mi mennyire ismerjük ezt a Jézust, ezt az Istent, aki bizalmat ad nekünk minden nap egyaránt, ha jól sikerül az, ha balul üt ki. Az ismeretünk és a szándékunk, akaratunk mennyire fedi egymást? Mennyire vagyunk készségesek, hogy kudarcaink dacára sodorni tudjunk életünkkel, cselekedeteinkkel, mert mi ismerjük ELÉGGÉ pásztorunkat, aki Jézus maga. A történelem folyamán szüntelenül rá hivatkoztak, és hogy ismerik őt. És mégis, hányan mennek a maguk útján, hiába hívja őket nevükön az Isten. De azok, akik ránk néznek, látják-e, hogy nem vagyunk a magunkéi? Ráismernek-e bennünk az egyetlen pásztorra, Jézusra.

Sulyok Gábor, Budapest